

Som en almindelig bemerfning ved det norffe og det fvenffe udfæft ffal vi forudffilffe, at intet af dem er tænkt at ffulle vøre i fig felfv albeles udtømmende, men at det er meningen, at de for hvert enkelt lands vedkommende ffal fuppleres med de regler, fom maatte vøre eller blide gjort gældende for aktiefelffaber og for gjensidige felffaber. Digeledes finder vi med hensyn til famtlige tre udfæft at burde bemærke, at diße tilbøds repræfenterer et kompromis mellem de delegerede, fom, uagtet de paa enkelte, ret fremtrødende punkter har havt afvigende meninger, dog har fundet gjensidig at burde lempe fig for derigennem at opnå den store fordel, fom umodffigelig vil ligge deri, at de tre lande har ensartede lovregler angaaende det her omhandlede emne.

Ødet vi for de punkters vedkommende, hvori vore udfæft ffemmer overens med, hvad der i det norffe, det danffe eller det fvenffe lovudfæft er foreffrevet, i det hele finder at kunne henholde os til, hvad der i motiverne til diße fidsfnævnte udfæft er anført, ffal vi i det følgende fremfomme med nogle ganffe forfættede bemerfninger angaaende hovedpunkterne i de af os udarbejdede udfæft.

Det har for os ikke ffillet fig tviffomt, at der i loven nødvendigvis maa gjøres en indffrænfning i adgangen til at drive livsforføkringsvirkfømhød, faaledes at denne overhovedet kommer til kun at fftaa aaben for diße arter af retffsubjekter. Vi har forfaavidt uden nølen kunnet ffutte os til den tanke, fom har faaet udtrykt i de forannævnte norffe, danffe og fvenffe udfæft, nemlig at faadan virkfømhød kun maa drives af aktiefelffaber, af gjensidige felffaber og af anffalter, fom er garanterede af ffaten. Digeledes har vi kunnet ffutte os til den tanke, at enhver anden fflags virkfømhød end forføkringsvirkfømhød bør vøre livsforføkringsfelffaber forbudt. Derimod har vi ikke fundet at kunne ffutte os til de foreliggende udfæft, forfaavidt diße ogsaa har optaget beffemmelser, fom tilffigter at udelukke livsforføkringsfelffaber fra at beffatte fig med enkelte andre arter af forføkringsvirkfømhød. For Sveriges og Danmarks vedkommende vilde en faadan udelukkelfe formentlig blide ikke lidet generende for allerede befftaaende felffaber gennem det ffempel, lovgivningen vilde ffætte paa deres virkfømhød. Og overhovedet maa formentlig den fare, fom en faadan blandet virkfømhød ffulde kunne medføre for, at et felffab kunde ffiffes til at angribe de fra livsforføkringsvirkfømhøden hidrørende midler for dermed at dæffe et af dens øvrige virkfømhød fflydende større tab, kunne anfees fjernet ved den ordning, fom nedenfor er bragt i forfflag, og hvorefter der vil blide draget omfforg for, at famtlige de midler, hvorpaa de livsforffikrede kan gøre ffrab, ogsaa ffal komme dem, og kun dem tilgøde. Hvad ffærlig angaar gjensidige felffaber, kan det viffnok indvendes mod den af os forefflaaede ordning, at der kun vil vøre liden mening i, at de livsforffikrede ffal behøve enten at taale nefættelfe af fin forffikringsffum eller at betale efterffud, fordi felffabet lider uforsubffet tab i andre ffancher f. efs. under forffikring mod brandffade. Vi har imidlertid troet at kunne gaa ud fra, et faadant tilffælde aldrig vil komme til at blide praktiff efter vore udfæft. Thi naar diße, fom nedenfor omhandlet, bygges paa konffeffionsffincipet, er det neppe tænkelig, at et gjensidigt felffab, fom vil drive blandet forffikringsvirkfømhød, nogensinde ffulde kunne opnå tilladelfe, derffom det ikke paa fyldeffigørende maade har ffikret, at gjensidighød kun ffal finde ffed mellem dem, fom er forffikringsffager inden hver enkelt ffanchise, og ikke tillige mellem de forffellige ffancher indbyrdes.

Heller ikke har vi været i nogen tviff om, at der ogsaa forfaavidt burde vøre en indffrænfning i adgangen til at drive livsforføkringsvirkfømhød, fom det ikke kunde tilfftedes et hviffketffømhøft felffab uden videre at begynde med at drive faadan virkfømhød. De ffærlige og indviklede ffant for det store publikum uforsffaaelige beregninger, fom her maa til, faavelffom henffynet til de store ffapitaler, et mere udbredt felfffab gennem denne virkfømhød faar til forvaltning i et fom ofteff overmaade langt tidsrum, ffynes at maatte med nødvendighe medføre, at der fra det offentliges ffide allerede paa forffand bør fføres et tilffyn med, at felffabets forretningsfførfel agtes baseret paa grundlag, fom hder forffikringsffagerne den fførff mulige ffikkerhe for, at felffabet, naar det engang ffæves, ogsaa vil kunne opffylde sine forffligtelser imod dem. Hvad vi i denne henseende alene har fundet at burde gjøre til gjenfand for vore overveiffelser, har derfor været, hvorfvidt vi ffulde vælge at bygge vore udfæft paa det ffamme ffincip, fom er lagt til grund i det danffe og det fvenffe udfæft, nemlig, at intet felffab ffal kunne drive livsforføkringsvirkfømhød, uden at det bertil har faaet tilladelfe af vedkommende ffatsmyndighød, eller om vi ffulde ffutte os til det ffincip, fom har faaet udtrykt i det norffe udfæft, og hvorefter felffaberne alene ffal vøre forffligtede til at lægge alt vedkommende fin ffiffelfe og fremtidige forretningsfførfel frem i dagens lys og til at lade alt